

QUO VADIS?

Makra Ildikó

Hová mész, Uram?
Ne hagyj el minket!
Te vagy, ki kicsinyes lelkünkbe
Szavával hitet hintett.

Sokak szerint nem létezel.
Kínhalálod óta eltelt kétezer év,
S egyre kevesebben érzik át
Az áldozatot, a szenvedést,
Ami által megváltottál a bűntől.
Minden ember Téged hív,
Miközben bánatában szűkül,
Mégsem hiszi, hogy valóban vagy.
Ha elmúlnak a sötét napok,
S terhük már nem oly nagy,
Felednek nyomban,
Már nem említenek
Sem gondolatban, sem szóban.
Nem hiszik,
Hogy itt jártál az Atya fiaként,
S hogy elszenvedted a kínt,
Mi bűnbocsánatot adott.
Azt sem hiszik,
Hogy a napfény szárítja fel
A harmatot,
Hogy a napra következik az éj,
Hogy ősszel lehull a falevél,
Hogy tavaszra jön a nyár,
S hogy Nálad örök élet vár.
Igen, a szabad akarat
Megvastagítja a falat,
Mi elválaszt Tőled.
De az embernek tudnia kell,
Aki gondolkodik, annak főleg,
Hogy odafönn minden mérlegen méretik.
És nincs több életünk, nincs második,
Ahol jóvá tehetnénk hibáinkat.
Minden perc, óra és nap
Közelebb visz a véghez,
S a kapuban vár valaki,
Aki egyre kérdez:
Mebántad-e bűnödöt,
Vagy szívedben még ott a gyűlölet?
S ha valaki könnyűnek találtatik,
Rá örök szenvedés vár.
Számára nem lesz megváltás a halál.

Hová mész, Uram?
Ne hagyj el minket!
Add, hogy minden tekintet
Forduljon Feléd,
S hogy mindenki
Neked köszönje meg
Rövid földi életét.